महान्तो यत्र विविधा मणिकाञ्चनपर्व्वताः। विमानानि च रम्याणि रत्नानि विविधानि च।
मन्दारपुष्पैः संकीर्णां तथा मन्दाकिनीं नदीं। स्वयंप्रभाश्च मणयो वज्रैर्भूमिश्च भूषिता।
नानाविधैश्च भवनैर्व्विचित्रमणितोरणैः। मुक्ताजालविनिःक्षिप्तैर्म्मणिरत्नविभूषितैः।
मनोदृष्टिहरैरम्यैः सर्व्वतः संवृतं शुभैः। ऋषिभिश्चावृतं तत्र आश्रमं तं मनोहरं। १४४
ततस्तस्याभवच्चिन्ता कुत्र वासो भवेदिति। अथ द्वारं समभितो गत्वा स्थित्वा ततोऽब्रवीत्।
अतिथिं समनुप्राप्तमभिजानन्तु येऽत्र वै। अथ कन्याः परिवृता गृहात्तस्माद्विनिर्गताः।
नानारूपाः सप्त विभो कन्याः सर्व्वा मनोहराः। यां यामपश्यत्कन्यां वै सा सा तस्य मनोऽहरत्।
न च शक्तो वारयितुं मनोऽस्याथावसीदति। ततो धृतिः समुत्पन्ना तस्य विप्रस्य धीमतः।
अथ तं प्रमदाः प्राहुर्भगवान् प्रविशत्विति। स च तासां सुरूपाणां तस्यैव भवनस्य हि। १४५
कौतूहलसमाविष्टः प्रविवेश गृहं द्विजः। तत्रापश्यज्जरायुक्तामरजोऽम्बरधारिणीं।
वृद्धां पर्य्यङ्कमासीनां सर्व्वाभरणभूषितां। स्वस्तीति तेन चैवोक्ता सा स्त्री प्रत्यवदत्तदा।
प्रत्युत्थाय च तं विप्रमास्यतामित्युवाच ह।
॥ अष्टावक्र उवाच ॥ सर्व्वाः स्वानालयान् यान्तु एका मामुपतिष्ठतु। अज्ञाता या प्रशान्ता या शेषा गच्छन्तु छन्दतः।
ततः प्रदक्षिणीकृत्य कन्यास्तास्तमृषिं तदा। निश्चक्रमुर्गृहात्तस्मात्सा वृद्धाथ व्यतिष्ठत। १४५
अथ तां संविशन् प्राह शयने भास्वरे तदा। त्वयाऽपि सुप्यतां भद्रे रजनी ह्यतिवर्त्तते।
संलापात्तेन विप्रेण तथा सा तत्र भाषिता। द्वितीये शयने दिव्ये संविवेश महाप्रभे।
अथ सा वेपमानाङ्गी निमित्तं शीतजं तदा। व्यपदिश्य महर्षेर्वै शयनं व्यवरोहत।
स्वागतेनागतां तान्तु भगवानभ्यभाषत। सोपागूहद्भुजाभ्यान्तु ऋषिं प्रीत्या नरर्षभ।
निर्व्विकारमृषिञ्चापि काष्ठकुड्योपमं तदा। दुःखिता प्रेक्ष्य सञ्चल्पमकार्षीदृषिणा सह। १४६
ब्रह्मन्न कामतोऽन्याऽस्ति स्त्रीणां पुरुषतो धृतिः। कामेन मोहिता चाहं त्वां भजन्तीं भजस्व मां।
प्रहृष्टो भव विप्रर्षे समागच्छ मया सह। उपगूह च मां विप्र कामार्त्ताऽहं भृशं त्वयि।
एतद्धि तव धर्म्मात्मंस्तपसः पूज्यते फलं। प्रार्थितं दर्शनादेव भजमानां भजस्व मां।
मम चेदं धनं सर्व्वं यच्चान्यदपि पश्यसि। प्रभुस्त्वं भव सर्व्वत्र मयि चैव न संशयः।
सर्व्वान् कामान् विधास्यामि रमस्व सहितो मया। रमणीये वने विप्र सर्व्वकामफलप्रदे। १४६
त्वद्वशाऽहं भविष्यामि रंस्यसे च मया सह। सर्व्वान् कामानुपाश्नामो ये दिव्या ये च मानुषाः।
नातः परं हि नारीणां विद्यते च कदाचन। यथा पुरुषसंसर्गः परमेतद्धि नः फलं।
आत्मच्छन्देन वर्त्तन्ते नार्य्यो मन्मथचोदिताः। न च दह्यन्ति गच्छन्त्यः सुतप्तैरपि पांशुभिः।
॥ अष्टावक्र उवाच ॥ परदारानहं भद्रे न गच्छेयं कदाचन। दूषितं धर्म्मशास्त्रज्ञैः परदाराभिमर्षणं।
भद्रे निवेष्टुकामं मां विद्धि सत्येन वै शपे। विषयेष्वनभिज्ञोऽहं धर्म्मार्थं किल सन्ततिः। १५०
एवं लोकान् गमिष्यामि पुत्रैरिति न संशयः। भद्रे धर्म्मं विजानीहि ज्ञात्वा चोपरमस्व च।